

Ažuolo pasaka

Aš Ažuolas, man šimtas septyneri metai! Per šį amželį visko mačiau ir daug girdėjau. Vieną istoriją jums pasakosiu.

Šaltą rudens rytą, mane pažadino ažuolų ginčas. Jie vienas ant kito šaukė, negražiausiais žodžiais vadino. Pasidarė liūdna. Iki šiol visi ažuolai šeimyniškai gyveno, o dabar, prašom, pykstasi. Supratau, kažkas negero įvyko. Gerai, kad tuo metu, pro šalį žingsniavo senas miško žynys. Aš jį užkalbinau:

- Sveiki, gal galėtumėte man padėti?

- Labas, o kuo? – sukľuso senukas.

- Gal jūs žinote, kodėl mūsų ažuolai pykstasi? – užklausu.

Senolis atsiduso ir tarė:

- Jūsų ažuolyną užkrėtė blogieji kerai ir jeigu toliau taip tęsis, jūs pavirsite tamsiuoju mišku. Į šią girią visi bijos įžengti.

- Bet kaip tai pakeisti?

- Norėčiau jums padėti.... Pasakyk ar niekas piktu žodžiu ažuolino neminėjo? – pasiteiravo jis.

- Taip! Taip! – prisiminiau, - aną dieną moterėlė, užkliuvusi už ažuolo šaknies, supykusi iškeikė mus pačiais negražiausiais žodžiais.

- Kol esi sveikas, turi sutaikyti savo brolius ir jiems tarti gražiausius žodžius, - paliepė senelis.

Nieko nelaukęs drąsiai kreipiausi:

- Mieli broliai, miško galiūnai, neleiskime piktam žodžiui sunaikinti mūsų didybę.

Esame stiprybės ir saugumo simbolis. Privalome visus saugoti.

Visi ažuolai, kaip susitarę, pradėjo linguoti, ošti, taip išleisdami kerus ir blogą nuotaiką. Nušvito galiūnai, nusišypsojo vienas kitam ir ažuolyne stėjo darna bei ramybė.

Ieva Petkevičiūtė

4 klasė

Virbalio pagrindinė mokykla

Mokyt. Vilija Buividavičienė